

Vážený pane ministře,

tak jako mnozí přede mnou, dovoluji si Vás i já oslovit ve věci končící nájemní smlouvy Autonomního sociálního centra Klinika.

Za dobu fungování Centra jsem se stala jeho pravidelnou návštěvnicí a s potěšením jsem sledovala jeho vývoj. Klinika se stala jedním z mála míst, které mi poskytovalo bezpečnou možnost svobodného vyjádření, vzdělání, seberealizace v pomoci druhým a možnost sdílení těchto hodnot s podobně naladěnými lidmi.

I pro můj kladný vztah k Centru jsem byla velmi příjemně překvapena tím až nečekaně praktickým gestem, kterým jste v loňském roce zajistil Centru smlouvu o výpůjčce na nyní téměř uplynulý rok. Bez ohledu na mé politické preference musím seznat, že se jednalo o akt nikoli politický, ale ryze státnický. Cennější byl pro mne o to víc, že je takových v české politice k vidění jen poskrovnu.

Že za nemožností prodloužit Centru smlouvu stojí překážky spíše formálního, než faktického rázu, je nám oběma zřejmé. Stavební zákon umožňuje vcelku jednoduchou procedurou měnit účel využití stavby tak, aby vlastníci nebyli administrativou zbytečně omezováni v nakládání s ní (tedy aby nebyli například nuceni provozovat plicní kliniku v místě, kde by bylo s ohledem na index kriminality mládeže příhodnější provozovat nízkoprahový klub). Z vlastní činnosti vím, že v neproblematických případech stavebním úřadům ke změně účelu stavby stačí prosté oznámení a celá věc se obejde bez povolovací procedury.

Autonomní sociální centrum Klinika je z pohledu práva jistě nestandardní, vlastně neexistující entita. Avšak není to právě nevidaný a neuchopitelný fenomén, který stojí na počátku každé inovace, ať už ve vědě, politice nebo podnikání? Způsob a odvaha, jakým společnost a její volení představitelé reagují na nové myšlenky, vypovídá mnohé o vyspělosti její politické kultury. V této souvislosti není náhodou, že centra, jakým je Klinika, fungují za konkludentního přispění městských rad ve většině západoevropských států, kde si již uvědomují jejich místo v demokratickém systému.

Sama jsem byla během mých návštěv Kliniky svědkem dvou událostí, které mne přesvědčily o efektivitě jí nabízené pomoci v situacích, ve kterých systém státní sociální pomoci nemůže ze své podstaty zareagovat dostatečně pružně či dokonce reaguje až na následek, to vše s nezanedbatelně vyššími rozpočtovými náklady, mám-li zachovat argument peněz.

V prvním případě jsem při odchodu z Kliniky narazila na skupinku zdánlivě bezprizorných mladých chlapců, kteří se zvědavě dotazovali, co se uvnitř děje. Poté, co se s činnostmi seznámili, zúčastnili se chlapci kurzu kreslení. V budově jsem je poté potkala ještě několikrát, zjevně jim poskytovala zajímavé útočiště a možnost trávení volného času. V druhém případě se na Kliniku dostavila žena ve zjevně tíživé materiální situaci s tím, že by potřebovala náhradu za batoh, který jí byl před časem ukraden. V tichosti, bez nutnosti cokoli vysvětlovat, během deseti minut odešla vybavená novým batohem a navíc teplou zimní bundou ze zdejšího freeshopu.

Pomoc, kterou Klinika nabízí sociálně potřebným, se netouží zalíbit. Neřve a nežádá nás o pozornost, ani o dotace. Jediné, co od nás potřebuje, je prostor. Prostor, který je stát z titulu svých funkcí povinen jeho občankám a občanům zajišťovat. Prostor, který nikomu nechybí, ale mnohým pomůže.

S úctou a poděkováním

████████████████████